

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

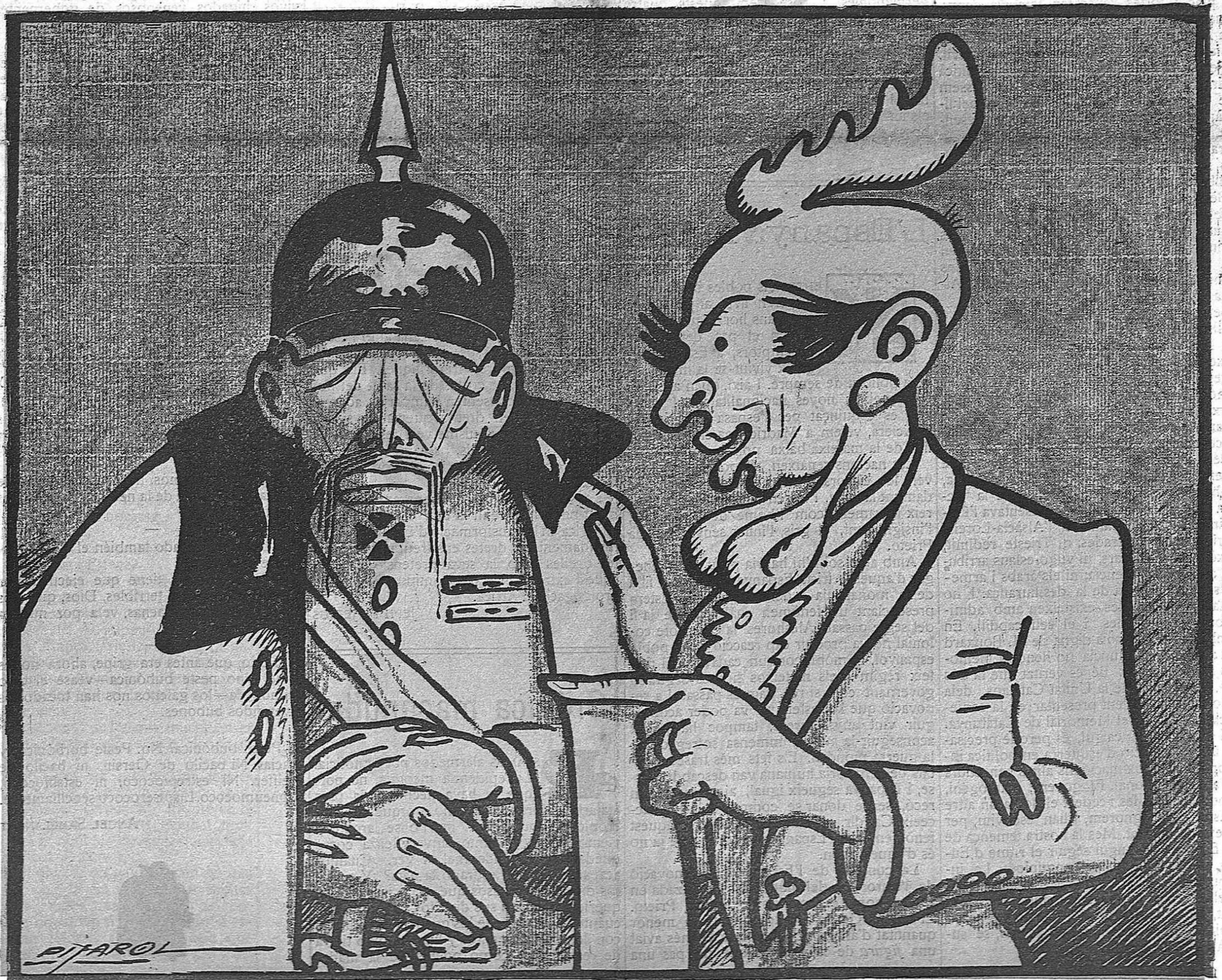
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

ELS DOS "EX GALLOS"

—Creu-me, talla-te-la!... Jo, després dels meus èxits *famosos*, també me la vaig tallar.

Mori la guerra!

Ara si que podem dir-ho, amb veu alta i cridant: Mori la guerra! Els fets darrers representen la victòria final dels aliats. La guerra que als aliats fou imposada per l'opressió germànica, acaba amb el triomf de la bona causa, i d'aquest triomf, està naixent el món nou. Ara que el Dret ha triomfat, ara que la guerra, justa per part de l'Entente, ha portat a terme l'obra d'enfonçar l'imperialisme i el militarisme, hem de cridar: Mori la guerra!

Caiguts els imperials, vençuda la força opressora, lliures els pobles del jou de l'espasa i dels Estats dominadors, ha arribat l'hora d'èsser pacifistes, veritables pacifistes. La lluita que acaba victoriosament per als aliats, ha estat la guerra contra la guerra. I, els qui volien aturar-la abans d'hora, no eren pacifistes, sinó mala gent o pobre gent que treballava per la continuació de les tiranies i les opressions que són causa de les guerres.

Mori la guerra! Sí, que mori ara, quan la pau porta al món la justícia. Que mori quan el militarisme i l'autocràcia han estat vençudes i el seu desarmament fa impossible la tornada de les agressions violentes.

Honor als qui duen la pau, la pau justa! I els que la duen són els bons soldats que han lluitat sota les banderes aliades. Ells són els veritables pacifistes, que amb la vida i la sang han imposat davant el món la pau, l'única pau efectiva, que és la de la Justícia i la Llibertat.

El trist mimetisme

ALEMANYA està vençuda i la llei, tota la llei, la dicta França. Camí de les línies d'En Foch van els parlamentaris alemanys cercant per a la seva pàtria la humiliació i la dis-

gregació. Deposaran les armes, entregaran les places fortes, repararan tots els danys, tornaran l'Alsàcia-Lorena i Polònia... I restarà Alemanya abandonada a l'engúnia de la desfeta, la fallida econòmica i la guerra civil.

Però a Espanya quina repercussió política tindrà la victòria de l'Entente? Confessem que lo que pren una accentuació, la bel·ligerència otorgada al nacionalisme, representarà una infima repercussió. La guerra no entranyava el reconeixement de les executòries nacionalistes, i quan se cridava «Visca la llibertat dels pobles!», se pensava més en la Bèlgica invadida que en la Bohèmia, en la Sèrbia esclavitzada que en la Yugo-Eslàvia. I quan sorgien els vells noms dels pobles oprimits, eren no pas aquells que exigien una vida pròpia, sinó els que queien dins dels irredentismes: Trieste en l'italià, o l'Alsàcia en el francès.

Seria otorgada l'autonomia a Catalunya, i persistirien en ella els problemes aportats per la guerra. Tals fabricants temerien el bolcheviquisme; tals polítics preconitzarien la hegemonia de les institucions i les fórmules democràtiques; aquells escriptors i obrers marxarien contra el militarisme i se preconitzaria el predomini de l'esperit sobre les concepcions mecàniques de la vida.

Però apremem-nos a dir que les que creiem pròximes lliberacions de Catalunya, no haurien estat aconseguïdes sense la victòria dels aliats. Alemanya representava l'unitarisme. Ni la Posnània, ni l'Alsàcia-Lorena haurien estat lliberades; ni Trieste redimit; ni txecs, ni madgyars, ni yugo-eslaus arribarien a la independència; ni els àrabs i armenis sentirien la joia de la deslliurança. I no obstant, regionalistes existeixen amb admiracions germanòfiles, i el seu capdill, En Cambò, amb superbia digna de M. Bouxard ficat a ministre, anuncia no llençarà memorials als vencedors. Bé és veritat que fa dos anys, en la festa de la Unitat Catalana, deia tot lo contrari, volent presentar en la conferència de la pau el Memorial de Catalunya.

Si el govern ha caigut, és perquè precisaven una orientació d'esquerra en política interior i una aproximació als aliats vencedors en la internacional. El govern, heterogeni, no podia donar-les i cedeix el lloc a un altre ministeri que ignorem, quan escrivim, per qui estarà integrat. Mes la nostra temença de que Espanya no pugui seguir el ritme d'Europa, tindrà una realitat enguniosa. La inadaptabilitat tradicional s'accentuarà, i an aquelles grans èpoques humanes, Renaixement, Reforma, Revolució, que no pogueren reduir la impermeabilitat espanyola, se sumará l'actual de la gran guerra.

I és que sofrim els efectes d'aquests quatre anys d'incertitud i dispersió. Les esquerres se limitaren a enviar a França sospirs sentimentals. França, per la seva part i amb error lamentable, canilitza la seva propaganda vers les nostres forces anacròniques, el catolicisme, els alts poders, tot lo que portés força conservadora i clàssica. Arribada la pau victoriosa dels aliats, s'intentaran veleitats d'esquerra i d'aliadofilia des del govern, però automàticament, imposades pel moment universal, sense cap concreta i decidida eficàcia. Les dretes aniran posant obstacles, reproducció de les velles campanyes germanòfiles, i rosegarem aquests quatre anys de propaganda francòfila equivocada, d'aïllaments partidistes i de sentimentalismes.

Espanya seguirà apareixent com una nació gairebé metafísica, fora del temps i de l'espai. I nosaltres marxarem tristos, sense trobar el centre de la nostra pàtria, absorbint els aires d'Europa com el qui s'arrapa a una bossa d'oxigen.

PARADOX

L'Espanya infima

ENTRE els pobles del món es mostren avui altificats per les grans hores que vivim i senten el pas dels ideals redemptors, a Espanya segueix vivint-se la miserable vida política de sempre. I així, quan a Europa apareixen noves nacionalitats, i el mapa vell és esquinçat per l'espasa victoriosa i justiciera, veiem a Madrid una crisi vulgar, filla de la mateixa baixa política de sempre.

Les nacions renaixen, els pobles es renoven, les clarors d'un món nou s'escampen damunt la terra. I mireu a Madrid: ara apareix novament, com l'home de la situació, l'insignificant, el gris, l'infim senyor Garcia Prieto.

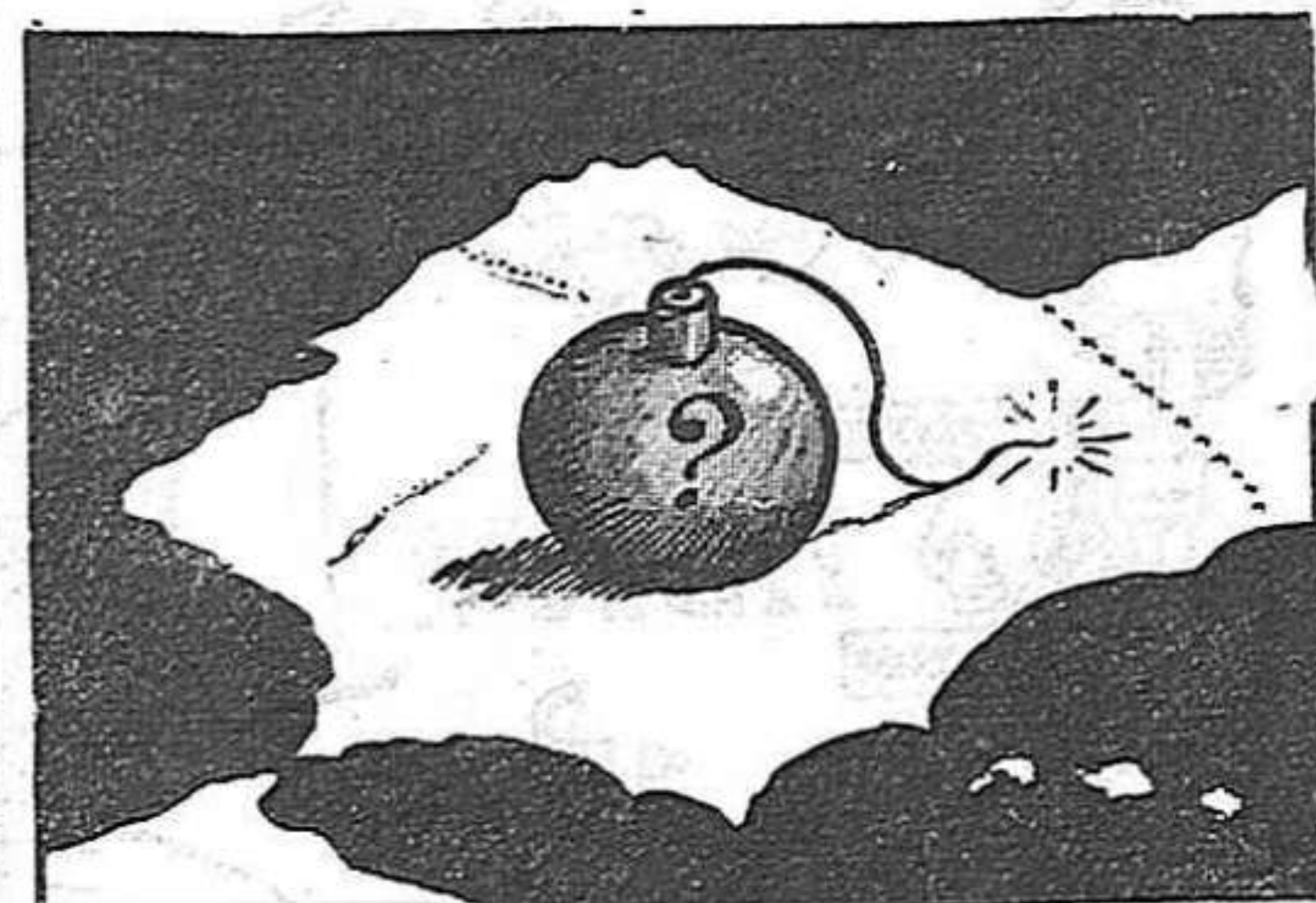
Amb això sol n'hi hauria prou per a renegar d'aquesta trista Espanya decadent, filla de la monarquia i del centralisme. Estem presenciament un fenomen anàleg al de la fi del segle passat. Aleshores la catàstrofe colonial no va produir cap reacció en el poble espanyol, immòbil com un cadàver. El mateix règim i els mateixos homes seguien governant com si res hagués passat. La renovació que la desfeta no va poder aconseguir vint anys enrera, tampoc ha pogut aconseguir-la avui la immensa sotregada de la guerra mundial. Els fets més trascendents de la història humana van descabdellant-se, i Espanya segueix igual, ajeguda en son recó, sense donar-se compte del que succeeix. Cal dir, davant la repetició d'aquest fenomen, que l'Espanya és morta, que ja no és d'aquest món.

La contesta de l'Espanya a la renovació de l'Europa i del món està sintetitzada en aquest home espanyolíssim: Garcia Prieto. El senyor Garcia Prieto, que té la menor quantitat d'ànima possible, que és més aviat una figura de la política que no pas una

personalitat, formarà el nou ministeri, segons sembla. L'alçada dels ministres correspondrà a la del seu president. Molt serà que el nostre cèlebre comte de Caralt no torni al ministeri d'Hisenda, per a continuar la magna obra de la reforma de les capsas de cerilles. S'ha parlat de l'Espanya Gran. Però la Espanya es va fent cada dia més petita. La Espanya del senyor Garcia Prieto és l'Espanya infima que la realitat ens ofereix.

FULMEN

La bomba

El moment actual

ELS moments són trascendents. S'està operant una transformació radical en tot el món i a Espanya la gent quasino se'n dona compte.

La derrota dels imperis centrals, símbols de la força, significa la victòria de la Justícia amparadora de la llibertat. El militarisme prussià, era el protector del capital explotador de l'home-màquina; el liberalisme anglès és el creador de l'home lliure amb iguals drets que el capital. A l'avenir no hi haurà burgesos milionaris i obrers morts de gana; el dret a la vida el gaudirà tothom.

Les dretes fan escarafalls ridícils, mostrant l'exemple de Rússia. Menacen amb l'aparició del bolcheviquisme si s'ensorren la monarquia, el militarisme, la religió, el capital i tots els demés anacronismes que ells conceptuen puntals de l'ordre social. A nosaltres ens té sense ciudado la vinguda del maximalisme, i el rebrem amb braços oberts si vé a destruir un ordre social basat en l'injustícia, l'abús i la violència.

La resistència de les dretes a evolucionar, és l'única cosa que pot provocar una revolució follament destructora. Si Espanya avença armònicament amb el reste d'Europa, no hi ha por de radicalismes exagerats. Lo que no pot ni deu continuar és la momificació de la vida nacional que pretenen les nostres classes directores.

Hi han coses i detalls que no tenen justificació possible. No és just que la guàrdia civil defensi a trets un magatzem de pesca salada assaltat pel poble famolenc, i alguns mesos després s'hagin de llençar al mar cinc mil quilos de bacallà per haver-se podrit dintre aquells magatzems. No és lícit que els pobres morin per manca d'unes medicines que abans podien comprar perquè valien seixanta cèntims, i avui no poden adquirir-les perquè costen sis pessetes, degut a la golarria d'uns magatzemistes de drogues que guarden els productes medicinals tancats amb pany i clau. No deu tolerar-se que els ous costin a duro la dotzena amb l'escusa de que son escassos, mentre jeuen a milions en les cambres frigorífiques. Els que volen enriquir-se a costes de la salut del poble, i els que consenten i amparen aquests abusos, no tenen dret a queixar-se si una ratxada de bolcheviquisme vé a destorbar-los la digestió, perquè ells, i solament ells són els provocadors de les revolucions esbojarrades.

Les esquerres no'ns preparem degudament per a intervenir d'una manera digna i enèrgica en la transformació d'Espanya. Afortunadament les dretes ens treuran la sòn de les orelles amb la seva pretensió de que aquest extrem d'Europa continui éssent una prolongació d'Àfrica.

JEPH DE JESPU

Grònica macanuda

ESTAMOS alarmados por la noticia. La epidemia mengua, no por lo que se haya hecho nada para atajarla, naturalmente, sino porque los microbios se aburren. El morbo se larga con viento fresco. ¡Y tanto sinvergüenza como queda por ahí indemne! A ver. ¿Cuántos acaparadores han estirado la pata? ¿Y cuántos diputados de esos que ni las narices han querido asomar a sus distritos apestados? ¿Y cuántos boticarios de los que han especulado con los medicamentos y han vendido tierra de «escudellas» como polvos de la madre

Es d'En Lerroux?... És de la Lliga? Esclatará, o farà figa?

Celestina? ¿Ninguno? Pues aquí no ha pasado nada.

Respecto a que la gripe decrece o se retira, no hay que hacerse exclusiva ilusiones. De mi país acabo de recibir una carta, en la que se dice textualmente:

«Esto está completamente invadido, y casi todos los casos son graves. Se ven cuadros desoladores. Rara es la casa en que no hay bajas. La gente huye. Y muchas familias, enfermas en su totalidad, no tienen quien las asista, ni siquiera quien les alcance un vaso de agua.—Huesca, 5 de noviembre de 1918».

V el Gobierno, en la rama más alta de la higuera. V el ministro... Pero Garcia Prieto y Rosado Gil=69.

¡V nos recomiendan que para preservarnos del mal comamos ajos! ¿Ajos? Sapos vivos, hígados venenosos de gobernantes asesinos hay que comer.

Con recetarnos ajos, sacar las Vírgenes milagrosas a la calle, como en Bilbao, y jeringar a los que llegan a la corte arreándoles unos soberbios mangazos de zotal o de no sé qué otra abyecta porquería, ya creen los burócratas de Sanidad que han cumplido.

V lo que se hace es extender el mal. Porque esos monagos de los hisopazos de agua bendita, esos curas de sotanas pringosas y esas beatas de sayas sucias son capaces de llevar el cólera al cielo, el día que se mueran.

A quienes les va de huevo es a los enterradores, al clero, a la ciencia médica y farmacéutica, etc. Una razia como esta cada año, y esas hormiguitas clericales y seglares se doran el prepucio.

De toda Europa van barriendo los microbios. Nicolás, Carlos, Fernando, Boris... y sigue la lista. Aquí, enfermos, gracias.

Nuestros campamentos de Marruecos están rodeados de materias fecales, clama alarmado un colega.

En España estamos, hace cuatro años, de cabeza en la letrina de la neutralidad y no nos quejamos.

A mí me ha tocado también el correspondiente microbio.

Peró, Dios, que tiene que ejecutar por nuestro brazo cosas terribles, Dios, que nos guarda para épicas faenas, vela por nuestra preciosa vida.

Si esto, que antes era gripe, ahora no es gripe, sino peste bubónica—véase el caso Gamoneda—los galenos nos han tocado los reverendos bubones.

¿Peste bubónica? No. Peste borbónica, y gracias. Ni bacilo de Gersin, ni bacilo de Pfeiffer. Ni estreptococo, ni estafilococo, ni pneumococo. Llapiserococo sencillamente.

ANGEL SAMBLANCA

NEGOCI A L'AIGUA

Adéu, tan daurat somni de glòria i de conquesta; l'humanitat no ho vol, s'és tornada sinistre i afrentosa tempesta, el nostre forjat sol.

Llorers, domini, força, deliri de grandesa, fou sols pura il·lusió; els homes, com mai dignes, amb llur noble [escamesa] desterran l'ambició.

Uns anys d'intensa ciència, de tàctica i cultura, tot grós i colossal, ens han portat en premi, l'odi, que viu murmura dels cors en general.

En nostra fantasia, que folla ens enganyava, el món creiem tenir, i eix copdiciat domini, que tant ens captivava, s'acaba d'esvaïr.

A canvi d'una glòria altiva i venerada, de tots l'admiració, s'aixeca vers nosaltres, la humanitat airada amb roncs d'indignació.

Ja res ens resta quasi, ni res per defensar-nos; s'acosten forts i grans, i llibertat cantant-ne s'apropen a aixafar-nos serens i triomfants.

La testam' amartellen i emgela el cor l'espasme; què fem i què diem? Per tot s'ouen rialles de befa i de sarcasme; Guillem, guillem?—Guillem.

N. MARGALL

Sonata CCC

ABEU què? Me sembla que sóc al dia de Sant Esteve.

Poca solta! Ja ho sé, millor; ja sé que m'ho dieu vosaltres abans de deixar-me enrahonar.

Escolteu i situeu-vos:

Som a la vigília de Nadal: un porta el gall, l'altre els turrons, el de més enllà les neules; un amic agraït, et regala un porc de llet, el masover, raims d'aquells que tenien penjats al sostre, tu compres un meló valencià dels de deu rals, als valencians de la Rambla d'Estudis. La família fa la gran carn-d'olla amb gallina, conill de bou, botifarres blanca i negra, xoriç, cúa de porc, morro de porc, espinada de porc, peu de porc (pobre porc), col, patates, cigrons, etc., etc.

Després molt vi i moltes menes de vi. I quan som a Nadal, tot va a la taula i hom menja de tot.

- Vols galets?
- Vinguen.
- Vols la pota del gall?
- Vinga.
- Vols una cuixa de porcí?
- Vinga.
- Vols l'ala de l'indiote?
- Vinga.

I sobretot això, turrons, neules, i sobre tot vi, molt vi i de totes menes.

Al dia de Sant Esteve, al qual crec trobar-me avui i que vosaltres, bons cristians, sabeu tant bé com jo que és l'endemà de Nadal, t'aixequés amb bocassa i avorrit de menges fines i fortes.

No vos sembla a vosaltres que hi som quasi al dia de Sant Esteve?

Portarem a casa tots els entusiasmes; a casa no'els volgueren o els rebutjaren lo qual és pitjor, semblava que'l Nadal seria trist i de sobte, té! Au atipeu-vos.

Bruges, la França, Trieste, Trento, de genollons demanant misericòrdia Bulgària, Àustria i Turquia. Alemanya no entregant-se perquè no volen treure-li el dit del melic fins que's rendeïxi.

Quin Nadal abans de Pasqua amics. Potser massa Nadal. Certament, jo tinc por d'un enfiit.

Potser nosaltres no sabem què cosa és gana. El Tigre que a vuitanta anys ho sap, ens ho explicaria certament. Ell no en té cap de por d'enfiitar-se; ha dejunat molt temps i està a punt de clavar la queixalada definitiva al cor de l'enemic.

Serà molt divertit un gall menjant-se una àguila. Lo que hi ha és que seran moltes àguiles les abatudes, que resta viu l'os rondinaire, que no sabem si la constelació d'estels americans tindran la serenitat dels que lluen al cel; que'l lleopard anglès deu tenir

gana i el sol ixent del Japó, vol il·luminar molts móns.

Mai, mai, mai, amics meus, m'he sentit tant correligionari de la vella que no volia morir mai perquè cada dia ne passaven de noves. Ja tenia raó la vella...

Parlar de casa? Hom no sap com començar. Creieu en una terra en la qual en circumstàncies com les d'ara, se permet que a les Corts diguin un seguit de bacinades els senyors Pradera, Nogués, Macià (com me dol Senyor!) Eli no se què, i altres en la qual els demés se'ls escolti. Tant tranquils com si no vegessin que lo que fan és obra de destrucció, no d'un obstacle, sinó de destrucció de la vida del país, perquè ni un sol d'ells aporta ni un gra de sorra a la reconstrucció de la pàtria.

No vull dir res. Com que no sóc ningú, ningú té de demanar-me comptes. Me riuré una miqueta de don Alejandro, d'En Emilià, d'En Gambús i dels demés, i doneu-me aigua Imperial ara que'l Kaiser abdicarà.

Espereu! Criden la crisi. Veiam noi, dona'm el diari. Sí, sí, En Maura ha plegat. Ara qui? Pobre rei! quasi em fa llàstima. En fi, veurem.

Ma! Alemanya ha enviat els plenipotenciaris a En Foch. Ara sabran lo que és bo. Res d'aigua, avui. Porteu vi.

MORITZ IX

AQUI HI HA UN MISTERI!

La Pau ha llegit els diaris. (Ella els rep de totes parts: d'Anglaterra, d'Alemanya, francesos, turcs, italians, nordamericans, armenis, del Japó, de Portugal...) I acabada la lectura, que mai li havia donat,

com avui, tanta alegria, diu, aixecant-se d'un salt: —Molt bé! Això va encarrilant-se; la premsa parla ben clar. Tots els pobles de la terra em desitgen; per lo tant, convé que no m'entreguï i procuri aprofitar aquest hermós estat d'ànim.— I posant-se el mantell blau, que feia temps que no usava, i empunyant, com és del cas, una branca d'olivera, surt a fè'l seu fet.

—Veiam com m'acullirà aquest bútxara,— diu, acostant-se al portal del bel·ligerant més pròxim. —Pam pam!

—Qui hi ha? —Soc la Pau.—

La porta s'obre una mica i el fulano treu el cap. —Què vol?

—Ja pot figurar-s'ho: he llegit l'ardent reclam que'm fan tots els seus diaris, i em sembla que és arribat el moment de...

—Amiga meva, em tindrà de dispensar, però... no puc escoltar-la.— I tanca de cop.

—Ai ail!... Quina manera de rebre'm!... Pot-se aquest altre. Pam, pam!... —Què se li ofereix?

—Venia a oferir-me. Sóc la Pau, i com que veig que'm demanen, suposo que...

—Es massa aviat per parlar d'aquest assumpte.— I tirant-se enrera, zas!, li clava la porta als nassos.

Se'n va la Pau més avall i es reproduceix l'escena. —Ave Maria!

—Qui hi ha? —Vinc a cercar-li la firma,

a l'objecte de... —Ah! Es la Pau?... Si ho sé, l'ase em flic si l'obro. —Però ¿no havíem quedat en que...

—Sí, però... retirir's; no estic per enraonà en va.— A cada punt més sorpresa, va la pobre Pau trucant a les portes que li falten, i a totes, si fa o no fa, la reben del mateix modo: Que sí, que està bé, que aviat, que és molt bona, que és molt maca, però que ha de dispensar, perquè tomba, perquè gira, perquè raves, perquè naps...

—¿S'ha vist cosa més extranya? exclama la trista Pau, mirant-se el ram d'olivera que als seus peus jau despulat:— ¿Què volen d'aquests obstacles que m'estan barrant el pas? Si tots, com diuen, m'esperen, ¿per què dimontri serà que ningú es resol a obrir-me les portes de bat-a-bat?... C. GUMA

HI SOM A TEMPS?

No d'ara, de molts mesos (ho hem fet públic diferents vegades en altres llocs) ens obsessiona el dubte de si, quan arribi l'hora de la constitució de la suspirada «Lliga de Nacions», se considerarà a la nostra pàtria natural, a Catalunya, com una de tantes, és a dir, com a nació.

Perquè, per poc que pensem sobre aquest punt, veurem clarament la gran, la immensa transcendència que té pels nostres ideals lliberadors, el fet de que sia o no considerada nació la terra Catalana.

Es aquesta una qüestió prèvia a resoldre abans de la constitució de la futura «Lliga de Nacions», puix primerament ha d'haver-hi el reconeixement dels països com a tals nacions. Per a constituir una societat s'ha d'haver reco-

La vella monarquia a l'escorpí germanòfil

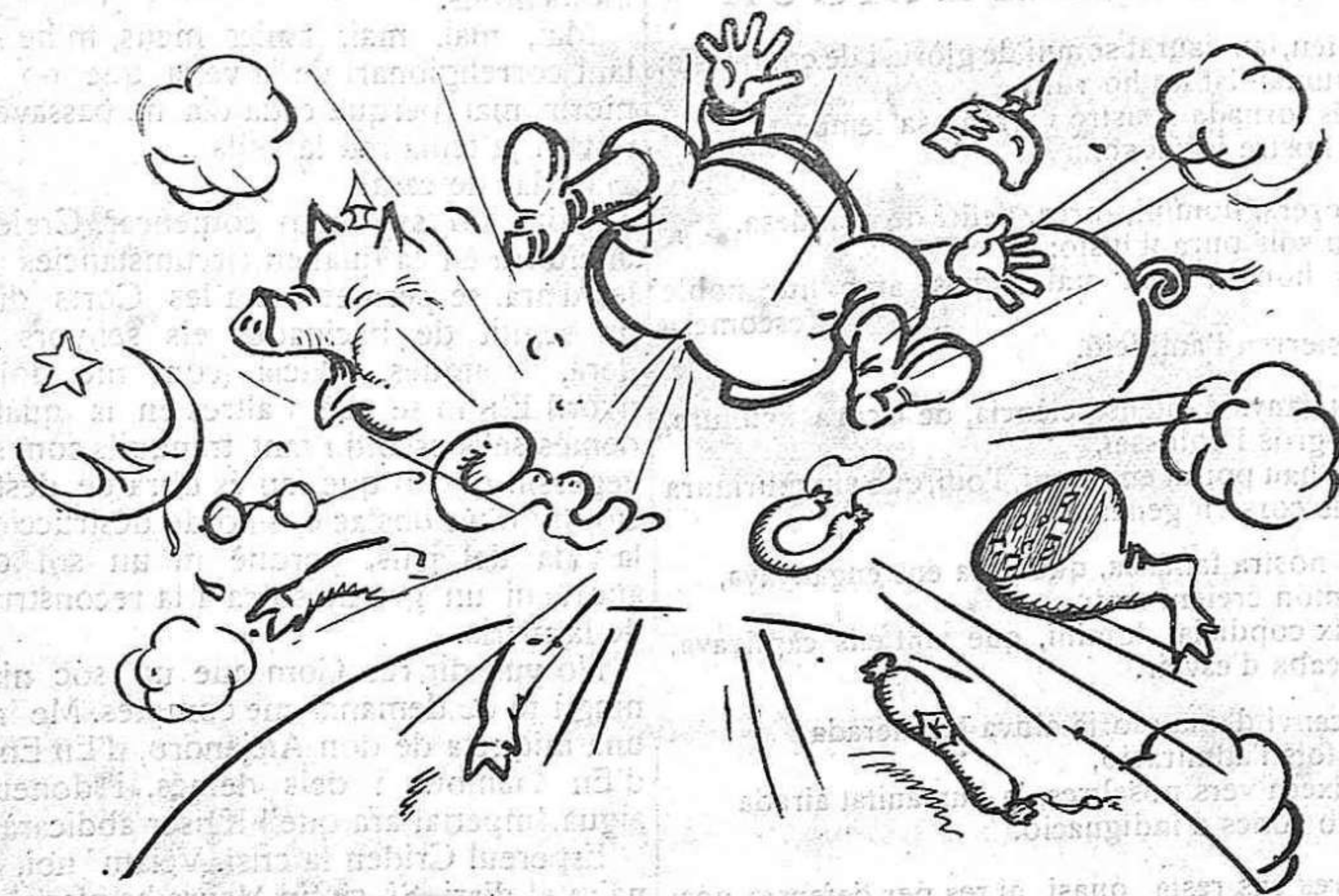

—Per culpa del teu verí sóc morta, pobre de mí!...

El porc del militarisme germànic (1914-18)

Tant l'han volgut engrèixar...

que ha acabat per explotar.

negut com a factors associables als individus o entitats que han de constituir-la, i en el cas present s'ha de posar en clar *què s'entendrà per nació*; si es consideraran nacions Portugal, Espanya, Itàlia, etc., tal com estan constituïdes ara, o si ho seran tenint en compte lo que eren cent, dos cents o mil anys enrera. En una paraula, si es consideraran *nacions* les petites i antigues nacionalitats o estats independents *naturals*, podem dir-ne, o els conglomerats de petites nacionalitats o Estats com són actualment Austria-Hongria, Itàlia, Anglaterra, Espanya, etc.

Perquè si la junta, comissió, o lo que sigui, que hagi de conjuminar la futura «Lliga de Nacions», elegeix com a *tipu-nació* els conglomerats actuals de que parlavem, i fa, per exemple, una nació de lo que avui, oficialment, és Espanya, *què quedarà de Catalunya, dels seus idealismes i de la seva història de llibertat i de independència?*

Pensem-hi i prevenim-nos, catalans, *no us sembla que ja és hora?*

J. ALEMANY I BORRÀS

foren sospeses a les tres de la tarda del dia 4 de novembre. Fins el dit moment, els italians havien fet 300.000 presoners i havien pres 5.000 canons. Trento, Udine i Trieste, han estat presos per les forces italianes, les quals, firmat ja l'armistici, han ocupat la regió de l'Isonzo amb la ciutat de Goritzia.

Al front d'Orient, tota la Sèrbia ha quedat reconquerida. Els serbis han entrat triomfalment a Belgrad i han penetrat a la Bòsnia.

Al front de Turquia, les hostilitats han quedat sospeses, en virtut de l'armistici firmat.

Per l'aire

Un torpediner anglès ha topat amb un altre vaixell i ha anat a fons.

Abans d'ésser firmat l'armistici amb l'Austria-Hongria, tots els vaixells de l'esquadra imperial van passar en poder del sud-eslaus. Els italians, penetraren al port de Pola i enfonsaren el vaixell almirall *Viribus Unitis*.

Per mar

L'activitat aèria ha seguit essent intensa, sense cap fet realment remarcable, com no sigui el bombardeig de la ciutat oberta de Nancy per avions del Govern «democràtic» de Berlín.

SEMBLA que les dretes treballen activament per a una unió formidable, que pugui fer front a la «ola democràtica». Tot inútil.

La ola els dirà: Ola, tú!... i tirarà endavant.

L'incomensurable *sanyó* Sagnier s'empenya en reorganitzar el partit datista a Catalunya.

Això li serà molt fàcil: no ha de fer sinó organitzar-se ell mateix.

Perquè ell és l'únic datista de Catalunya.

Els radicals del Districte V volen dedicar un berenar an En Lerroix per haver pronosticat la victòria dels aliats.

Si només és per això, si que és per poca cosa. Nosaltres també ens en mereixem un, perquè també ho pronosticàrem.

Com també pronosticàrem que En Lerroix no serà amo d'Espanya; i que si ho és durarà vuit dies.

Un bisbe, el de Badajoz, recomana als feligresos que deuen combatre la *gripia* per medi d'oracions.

Diu textualment: Mentre els metges cerquen els mitjans d'atacar la epidèmia, nosaltres devem mirar aqueixa calamitat des de un criteri més enlairat.

I és clar els *badajocenses*, no creient an els metges i creient-se' an ell... se van morint.

Volent res més enlairat que anar-se'n al cel?

A la subscripció oberta per l'«Econòmica de Amics del País» per a socórrer als menesterosos víctimes de la passa, s'hi han apuntat moltes entitats i particulars, alguns amb fortes sumes.

Així ens ho comunica nostre bon amic don Albert Rusiñol.

Però els benemèrits iniciadors se lamenten, amb motiu, del silenci que, en aquest punt de fer caritat als pobres de Barcelona, estan mantenint els poderosos bancs estrangers que actualment s'enriqueixen en la nostra ciutat.

Pot-ser no entenen la indirecta per això: perquè són estrangers.

Si fos així, que ho diguin, que els hi parlarem en anglès.

DE LA GUERRA

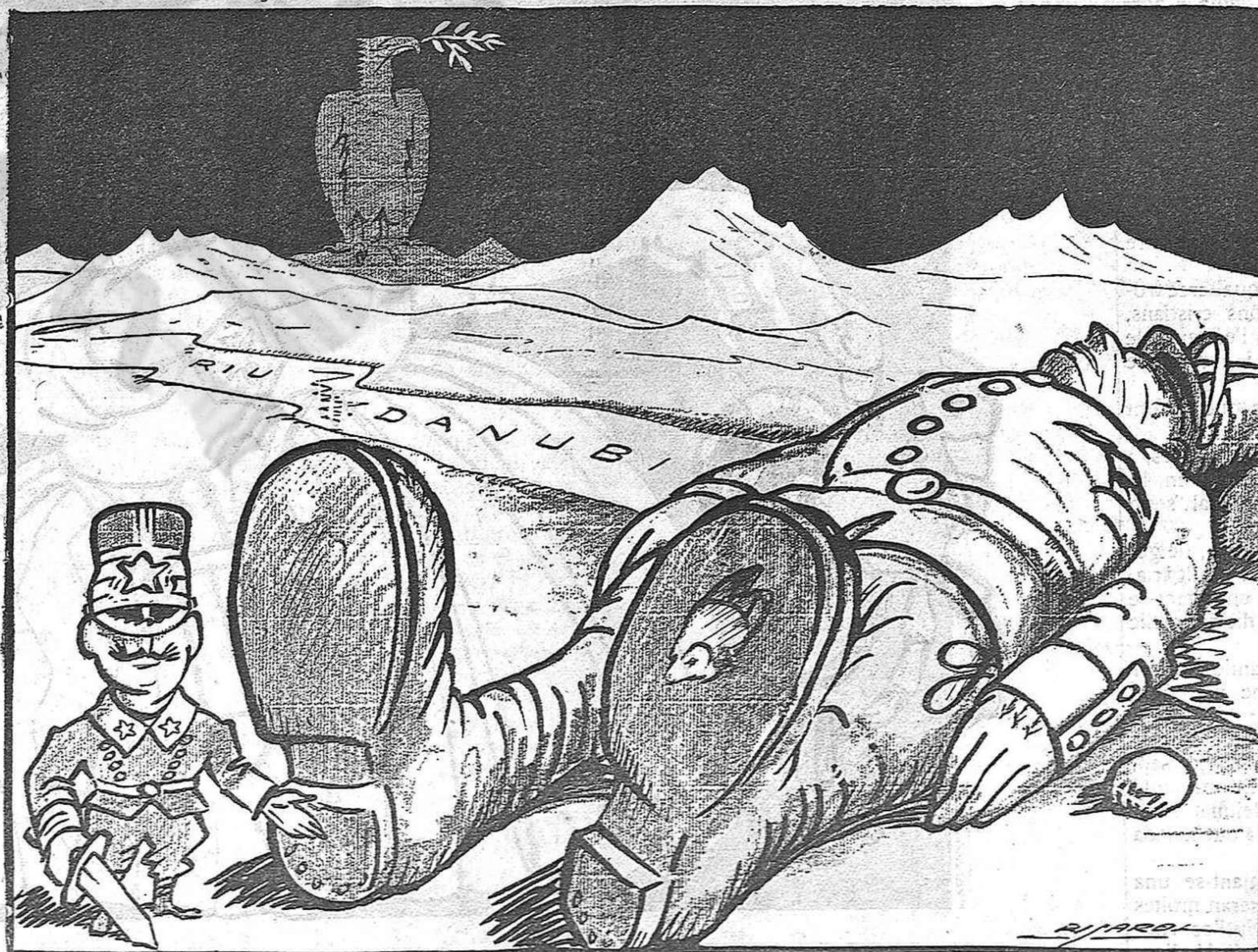
FETS CONEGUTS DEL 31 D'OCTUBRE AL 7 DE NOVEMBRE DE 1918

Per terra

Al front occidental, nova retirada general alemanya. Empesos pels atacs aliats, els alemanys han reulat en tota la línia que va de la frontera hol·landesa al nord de Verdun. L'atac principal l'han realitzat els anglo-francesos des de l'Escalda a l'Oise, on la línia alemanya ha estat trencada en un front de prop de 50 quilòmetres. Han estat reconquerides les poblacions de Le Quesnoy, Landrecies, Valenciennes, Guisa, Vervins, Rethel i Dunsur-Meuse. El nombre de presoners alemanys capturats els darrers dies puja a més de 20.000 i els canons presos són uns 500.

Al front italià, gran victòria decisiva i completa dels soldats del general Diaz. La ruptura del front austro-hongarès del riu Piave, fou causa de la desfeta de tot l'exèrcit. En molts pocs dies, tota la part de la Itàlia invadida fou reconquerida. Firmat l'armistici, les hostilitats

Escenes bíbliques que's reproduueixen

«El nano David i el gegant Goliath»

A l'hora que escrivim, En Maura ha presentat al rei la dimissió total del Govern.

Sedeia que pujaria En Prieto.

Ja el coneixem.

Un gall que arribarà, a tot estirar, fins a Nadal.

Fa dies que el fiscal no s'entén de feina.

Tot són denúncies de periòdics, i totes basades en suposades injúries greus a Sa Majestat.

També n'hi han de qualificades de excitació a la revolta.

Estaremos o travez sobre un «balcón»?

El Centre de Molèstia Social protesta de que l'Ajuntament hagi nomenat an En Wilson ciutadà honorari de Barcelona.

Estan en el seu dret. Nosaltres protestem de que en una ciutat com Barcelona hi hagi una associació pocasolta i endarrerida com és el Centre de Molèstia Social.

En pau.

Els aliadòfils d'Olot han enviat un telegrama de simpatia an En Wilson. No n'hi ha prou.

Un telegrama i una barretina d'honor, li havien d'enviar.

Cada terra fa sa guerra, i la terra de les barretines tenia que enviar-n'hi una de ben roja.

Lo cofoi i lo guapo que estaria En Woodrow amb la gorra catalana al cap!